

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

4 An per hoc sacramentum remittatur peccatum veniale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

biliter colligitur, cum Christus secundum se sit effi-
cax ad remittendum peccatum, etiam in hoc sacra-
mento habere eandem efficaciam, si ex parte suscipien-
tis non sit impedimentum; cuiusmodi nullum est
in eo, qui absq[ue] conscientia, & cum derelatione pec-
cati, reuerenter communicat.

ARTICVLVS V.

Utrum per hoc sacramentum remittantur peccata
venialia.

AD quartum sic proceditur. Videtur, quod per hoc sacra-
mentum non remittantur peccata venialia. Hoc enim
sacramentum, vt Augustinus dicit super Ioan. est sacramentum
charitatis. Sed venialia peccata non contrariantur charitati:
vt in secunda parte habitum est. Cum ergo contrarium tol-
latur per suum contrarium, videtur, quod peccata venialia per
hoc sacramentum non remittantur.

2. Præterea, Si peccata venialia per hoc sacramentum remittuntur, quæ ratione remittitur vnum, remittuntur & omnia. Sed non videtur, quod omnia remittantur, quia sic frequenter aliquis esset absq[ue] omni peccato veniali, contra id quod dicitur I. Ioan. 1. Si dixerimus, quia peccatum non habemus, ipsi nos seducimus. Non ergo per hoc sacramentum remittitur aliquod peccatum veniale.

3. Præterea, Contraria mutuo se expellunt. Sed peccata venialia non prohibent à perceptione huius sacramenti, dicitur in Ioan. parum Augustinus super illud Ioan. 6. Patres vestri manducauerunt à mæd. 10. manna in deserto, & mortui sunt: Innocentiam, inquit, ad altare apportate, peccata, etsi sint quotidiana, non sint mortifera. Ergo neq[ue] peccata venialia per hoc sacramentum tolluntur.

Sed contra est, quod Innocentius III. dicit, quod hoc sacramentum venialia delet, & cauet mortalia.

Respondendo dicendum, quod in hoc sacramento duo possunt considerari; scilicet, ipsum sacramentum, & res sacramenti. Et ex vtroq[ue] apparet, quod hoc sacramentum habet virtutem ad remissionem venialium peccatorum. Nam hoc sacramentum sumitur sub specie cibi nutrientis. Nutritum autem cibi est necessarium corpori ad restaurandum id, quod quotidie deperditur per actionem calor naturalis. Spiritu aliter autem quotidie aliquid in nobis deperditur ex calore concupiscentie per peccata venialia, que diminuunt feruorem charitatis, vt

2. 2. q. 24. ar. in secunda parte habitum est. Et ideo competit huic sacramento, vt remittat peccata venialia. Vnde & Ambrosius dicit in libro de sacramentis, quod est panis quotidianus sumitur in remedium quotidiane infirmitatis. Res autem huius sacramenti est charitas, non solum quantum ad habitum, sed etiam quantum ad actum, qui excitatur in hoc sacramento per quod venialia soluantur. Vnde manifestum est, quod virtus huius sacramenti remittuntur peccata venialia.

Ad primum ergo dicendum, quod peccata venialia, etsi non contrariantur charitati: quantum ad habitum, contrariantur tamen ei, quantum ad fauorem actus, qui excitatur per hoc sacramentum, ratione cuius peccata venialia tolluntur.

Ad secundum dicendum, quod illud verbum non est intelligendum, quin aliqua hora possit homo esse absq[ue] omni reatu peccati venialis, sed quia vitam istam Sancti non ducunt sine peccatis venialibus.

Ad tertium dicendum, quod maior est virtus charitatis, cuius est hoc sacramentum, quam venialium peccatorum. Nam charitas tollit per suum actum peccata venialia, que tamen non possunt totaliter impedire actum charitatis. Et eadem ratio est de hoc sacramento.

COMMENTARIVS.

Afirmat D. Tho. Eucharistiam remittere venialia peccata, & assignans duplicem rationem huius veritatis, duplicem modum insinuat, quo fieri potest hic effectus. Vnus est, immediate conferendo ex opere operato remissionem peccati venialis, absq[ue]

que mutatione actualis dispositionis in homine existentis, sicut articulo precedente dicebamus, inter-
dum remitti peccatum mortale per hoc sacramentum. Secundus modus esse potest mediatus, nimirum, si ratione sacramenti fiat actualis immutatio in homine, qua perficiatur talis actus charitatis, quo expellantur venialia peccata, D. Thom. ergo vtrumq[ue] modum docere videtur. Et primum probat in primaratione ex ipso signo sensibili talis sacramenti, quod in cibo & potu cofertur: nam proprium est cibi instaurare, quod per actionem caloris deperditur; per calorem autem fomitis quodammodo immittitur virtus charitatis, non in se ipso, sed propter adiuncta impedimenta venialium peccatorum: hæc ergo tolluntur virtute huius spiritualis cibi & potus. Secundum autem modum probat secunda ratione: quia hoc sacramentum habet ex se vim excitandi actuali feruorem charitatis; & ideo hoc etiam modo potest tollere venialia peccata. Et iuxta hæc facilis est solutio ad I. vbi D. Tho. ait peccata venialia impedire feruorem charitatis, qui excitatur per hoc sacramentum; & ideo per illud tolluntur: hæc enim verba possunt ad vtrumq[ue] dictum sensum accommodari; scilicet, quod hoc sacramentum tollit peccatum veniale, excitando feruentem actum charitatis illi repugnans, vel è contrario, quod remittit peccata venialia, vt ipsa charitas expedita sit ad feruenter operandum. Vnde falso aliqui tribuunt D. Thom. quod aliter per hoc sacramentum non remitti peccatum veniale, nisi mediante actu charitatis formaliter illi repugnante; hoc enim D. Tho. nunquam dixit, neq[ue] verum est, vt in disputatione sequente ostenditur.

In solutione ad secundum Diuus I. Thomas indicat, Ex parte per hoc sacramentum non remitti aliquod peccatum veniale, quin remittantur omnia: hoc etiam in argumento fumpserat; & id tacite concedit: nam propterea respondet, posse hominem aliqua hora esse sine villo peccato veniali, quamuis non possit totam vitam sine venialibus peccatis transigere. Sed non est hoc intelligendum vniuersaliter, sed permittit tantum: itaque potest hoc sacramentum remittere omnia venialia, & hoc intendit D. Tho. in responsione sua, non est tamen necessarium, quoadunque aliqua remittit, remittat omnia: quia potest homo obicem ponere quorundam remissioni, & non aliorum, vt latius in materia de Penitentia dictum sumus.

ARTICVLVS V.

Utrum per hoc sacramentum tota pena peccati remittatur.

AD quintum sic proceditur. Videtur, quod per hoc sacramentum tota pena peccati remittatur. Homo enim per hoc sacramentum suscipit in se effectum passionis Christi, vt dictum est sic per baptismum. Sed per baptismum percipit homo remissionem omnis pena, virtute passionis Christi, qua sufficienter satisfecit pro omnibus peccatis, vt ex supra dictis patet. Ergo videtur, quod per hoc sacramentum hominis peccatum remittatur totus reatus pena.

2. Præterea, Alexander Papa dicit, Nihil in sacrificio magis est eius esse potest, quam corpus & sanguis Christi. Sed per sacrificia veteris legis, homo satisfaciebat pro peccatis suis, dicitur in Leuit. 4. & 5. Si peccauerit homo, offerat hoc, vt illud pro peccato suo, & remittetur ei. Ergo multo magis hoc sacramentum valet ad remissionem omnis pena.

3. Præterea, Constat, quod per hoc sacramentum aliquod reatu pena dimittitur, vnde & in satisfactionem aliquo iungitur, quod pro se Missas faciant celebrari. Sed quæ ratio vna pars pena dimittitur, eadem ratione & alia, cum virtus Christi, qua in hoc sacramento continetur, sit infinita. Ergo videtur, quod per hoc sacramentum tota pena tollatur.